

ΜΙΚΡΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ HENRI DATIN

—“Όταν ήμουν συμβολαιογράφος, άρχισα να μάζ λήξ η ζ. Περδύλ, γνώρισα ένα σοφό άνθρωπινε δυστυχίες και άθλιότητες. Άκουσα από τους πελάτες μου πολλές, ξεμολογήσεις, άλλες θλιβερές και άλλες περίεργες. Μιά μάλιστα, μεταξύ των άλλων, ήταν ξεαιρετικά περίεργη. Άκουστε την, άν θέλετε...”

Ένα βράδυ ήσαν και με ζήτησαν επειγόντως από το σπίτι κάποιου έτοιμοθάνατου πελάτου μου, ο όποιος ήθελε να κάνει τη διαθήκη του. Έτρεξα, φυσικά, άμέσως και όταν ξεφτασα σπίτι του, τον βρήκα στο κρεβάτι του, πελιδνώ και με τα χαρακτηριστικά συνεσταλμένα από την άγωνία του θανάτου. “Όστόσο μπορούσε και μιλούσε και μού είλε :

—“Σου φώναξα για να σάς ζητήσω κάποια συμβουλή και συγχρόως να σάς δώσω μερικά πληροφορίες, σχετικές με το μίσγμα της περιουσίας μου, όταν σε λίγο έχω θα πέθανω...”

—Επιτυχώς δέν υπάρχει τίποτις φόβος, του απάντησα. Όσοσδήποτε άμως είμαι στη διαθήκη σας.

—Φοβόμαι, είλε τότε ο έτοιμοθάνατος, ότι θα δυσκολευθήτε πολύ να ξεκαθαρίσετε την υπόθεση της κληρονομιάς μου και γι’ αυτό θα προσπαθήσω, όσο μπορώ, να σάς βοηθήσω.

—Είμαι όλος αιτία...
“Υστερα από μια μικρή παύση, ο έτοιμοθάνατος ξεακολούθησε :

—Κ’ έν πρώτους πρέπει να σάς πώ ότι δέν ξέρω ακριβώς τον αριθμό των ζωντανών μου παιδιών και σ’ ότι έχω τη διεύθυνση μόνο σαράντα έφτά έξ αυτών...”

Βλέποντας στην όχη μου την κατάληξη που είχαν προσκάσει τα λόγια του, ο έτοιμοθάνατος έπευνε να μού πη :

—Νομίζετε ίσως πώς σάς μιλάω διατελών σε παρανομία του πνευτός, ή ότι είμαι τραιλός... “Όχι... Τιποτις δέν εινε πιο άληθινό άπ’ αυτό που σάς είπα... Μέσα σ’ ένα σφύρασι του γραφείου μου θα βρήτε τον κατάλογο των σαράντα έφτά αυτών παιδιών μου, των οποίων έχω τη διεύθυνση. Στον κατάλογο αυτό εινε γραμμένα με τα όνόματά τους και τα επώνυμά τους... “Όσο για τ’ άλλα, που δέν έχω τη διεύθυνση οί τους...”

—Ναι, έχουμε και τ’ άλλα... τον διέκωφα έχω εθρονικά, μη πιστεύοντας αυτά που άκουγα.

—Ναι... ναι... μού απάντησε αυτός, έχουμε και τ’ άλλα, μη δυστυχώς, έχω χάσει τα ίχνη τους και, παρ’ όλιε τις αναζητήσεις μου, δέν κατορθώσα να τ’ άναβρω... Έδώ δέ ακριβώς εγκείται ή δυσκολία της υποθέσεως, γιατί φοβόμαι ότι και σεις στίς αναζητήσεις σας δέν θα σταθήτε πιο τυχερός από μένα.

“Όλα αυτά ο πελάτης μου μού τ’ έλεγε με γαλήνια τη φωνή και με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου. Έγώ όμως, ακούγοντάς τον, νόμιζα ότι είχα να κάνω τοιλλάχιστον μ’ ένα δραπέτη του φρενοκομείου. “Όστόσο, όταν ήταν καλά, κάθε φορά που έχοχταν στο γραφείο μου, μού φωνάζαν για άνθρωπος πολύ ισορροπημένος.

—“Όλα αυτά σάς φαίνονται πολύ περίεργα, ξεακολούθησε, χωρίς να φαίνεται πειραγμένος από τα όποια βλέμματα που τον έβριχνα. “Όστόσο εινε άπλούστατα. Προσέχτε πέντε λεπτά σε δ,τι θα σάς πώ και θα τ’ αναλάβετε έλα...”

—Σάς άκούω ενχαριστός.
—Δοκίμω άρχίζω... Σε ήμια δέκα όχτω έτών έφυγα από την πατρίδα μου τη Μασσαλία και ήρθα στο Παρίσι με την περιουσία ένα τραπεζογαρμιάτων των εκατο φράγκων. Αυτό όμως δέν μ’ έμπούδεν να είμαι γεμάτος έλπίδες για το μέλλον. Στην αρχή έπιασα δουλειά σ’ ένα τυπηραγείο, στο όποιο, επειδή ήμουν καλός εργάτης, κέρδιζα εύκολα το φουί μου. Έντετα χρόνια βάστηξε αυτή ή ζωή, ζωή φτωχή, το όμολογώ, μη συγχρόως χωρίς έννοιες και σκοπούδες, όταν έξαφνα μια έπιδημία τυφοειδούς πυρετός ξεσηδλωθή στο τυπηραγείο μας και με σώφρασε, άρρωστος βαρειά, στο κρεβάτι ενός δημοτικού νοσοκομείου. Έκει, μήνες πολύζλητους πάλαυα μεταξύ ζωής και θανάτου, ως ότου τέλος, χωρίς στίς φροντίδες ενός καλού γιατρού, που με είχε συμπιάσει, ξεφυγα άπ’ τον θάνατο. Μά όταν βγήκα άπ’ το νοσοκομείο, ήμουν τρομερά άδύνατος, άναμικός, άγκανος για την

φύλλον άγωνία!...

Χωρίς φουί, χωρίς άσλο μέσα σ’ άπεραντο Παρίσι, ένθ μέσ’ στο μυαλό μου ορίζονταν όλοένα πιο βαθιά ή σκέψη της αυτοκτονίας, λησιάνουν έδώ κ’ έκει στην τύχη, όταν ένα πρωί, κατά τίς έντεκα ή ώρα, άπέναντι στο Δημαρχείο του μου διαμερισματος, με πλησίασε έξαφνα μια γυναίκα μ’ ένα παιδί στην άγκυλιά της και, χωρίς πολλές διατεπώσεις, μού είλε :

—Είσα παντρεμένος ;
—Όχι, της απάντησα.

—Έν τοιαύτη περιπτώσει, θέλεις να κερδίσεις πενήντα φράγκα ;
—Πώς ; τη ρώτησα μηχανικά και ξεφνιασμένος.

—Μπαίνοντας μαζί μου στο δημαρχείο έδώ και δηλώνοντας πως σ’ είσα ο πατέρας του παιδιού αυτού, του παιδιού μου, του όποιου ο πραγματικός πατέρας μ’ έγκατέλειψε, πριν να τό γεννήσω...

—Και για ποιό λόγο να τό κάνω αυτό ;
—Γι’ να πάρη το παιδ’ μου ένα επίθετο, το επίθετό σου, γιατί πως θα ζήση στην κοινωνία άσφο χωρίς ένα επίθετο... Μονάχα αυτό... Κι αμιά άλλη υποχρέωση δέν θ’ άναλάβης άπέναντι του...
—Μετά είκοσι λεπτά, μέσα στο δημαρχείο ύπόγραφα μια έπισημη πρωξία, δια τίς όποιες έδήλωνα πως ήμουν ο πατέρας του παιδιού. Είς αντίλλαγμα, όταν βγήκαμε έξω, ή μητέρα του μού μέτρησε πενήντα φράγκα!

Αυτό ύπηρεξ για μένα μια άκτις φωτός. Είχα δοή παιδ δουλειά, γιατί από εκείνη την ήμέρα δέν έκανα άλλο παρά να στέκομαι στα πρόθυρα των δημαρχείων και να πλησιάζω κάθε γυναίκα που περνούσε άπ’ εκεί και να της προτείνω να γίνει ο πατέρας του παιδιού της.

Έννοείται ότι τίς περισσότερες φορές λίγο έλειπε να βρω το μυελά μου, μη άρκετις φορές πάλιν ή προσφορά μου γινόταν δεκτή...

“Ετσι τα κατάφερα και ζούσα: Ουθόμασι τοιλχίστου: μια φορά τη βρομιάδα κάποια δυστυχισμένη γυναίκα—και ύπαρχουν τόσες άπ’ αυτές στο Παρίσι—που γένερε ένα πατέρα για το παιδί της.

Γι’ να μη σάς τό πολυλογώ, μ’ αυτό τον τρόπο κατορθώσα και ύπαρχουν γραμμένα σήμερα στους καταλόγους των δημαρχείων του Παρισιού και των περιχώρων—γιατί επέξετέινα σιγά-σιγά τη δρσση μου και στα περιχώρα—εκατον είκοσι ένα παιδιά μ’ ένα επίθετο μου, άγούρια και ζοριότια.

—Ναι, έχουμε και τ’ άλλα... τον διέκωφα έχω εθρονικά, μη πιστεύοντας αυτά που άκουγα.

—Ναι... ναι... μού απάντησε αυτός, έχουμε και τ’ άλλα, μη δυστυχώς, έχω χάσει τα ίχνη τους και, παρ’ όλιε τις αναζητήσεις μου, δέν κατορθώσα να τ’ άναβρω... Έδώ δέ ακριβώς εγκείται ή δυσκολία της υποθέσεως, γιατί φοβόμαι ότι και σεις στίς αναζητήσεις σας δέν θα σταθήτε πιο τυχερός από μένα.

“Όλα αυτά ο πελάτης μου μού τ’ έλεγε με γαλήνια τη φωνή και με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου. Έγώ όμως, ακούγοντάς τον, νόμιζα ότι είχα να κάνω τοιλλάχιστον μ’ ένα δραπέτη του φρενοκομείου. “Όστόσο, όταν ήταν καλά, κάθε φορά που έχοχταν στο γραφείο μου, μού φωνάζαν για άνθρωπος πολύ ισορροπημένος.

—“Όλα αυτά σάς φαίνονται πολύ περίεργα, ξεακολούθησε, χωρίς να φαίνεται πειραγμένος από τα όποια βλέμματα που τον έβριχνα. “Όστόσο εινε άπλούστατα. Προσέχτε πέντε λεπτά σε δ,τι θα σάς πώ και θα τ’ αναλάβετε έλα...”

—Σάς άκούω ενχαριστός.
—Δοκίμω άρχίζω... Σε ήμια δέκα όχτω έτών έφυγα από την πατρίδα μου τη Μασσαλία και ήρθα στο Παρίσι με την περιουσία ένα τραπεζογαρμιάτων των εκατο φράγκων. Αυτό όμως δέν μ’ έμπούδεν να είμαι γεμάτος έλπίδες για το μέλλον. Στην αρχή έπιασα δουλειά σ’ ένα τυπηραγείο, στο όποιο, επειδή ήμουν καλός εργάτης, κέρδιζα εύκολα το φουί μου. Έντετα χρόνια βάστηξε αυτή ή ζωή, ζωή φτωχή, το όμολογώ, μη συγχρόως χωρίς έννοιες και σκοπούδες, όταν έξαφνα μια έπιδημία τυφοειδούς πυρετός ξεσηδλωθή στο τυπηραγείο μας και με σώφρασε, άρρωστος βαρειά, στο κρεβάτι ενός δημοτικού νοσοκομείου. Έκει, μήνες πολύζλητους πάλαυα μεταξύ ζωής και θανάτου, ως ότου τέλος, χωρίς στίς φροντίδες ενός καλού γιατρού, που με είχε συμπιάσει, ξεφυγα άπ’ τον θάνατο. Μά όταν βγήκα άπ’ το νοσοκομείο, ήμουν τρομερά άδύνατος, άναμικός, άγκανος για την

φύλλον άγωνία!...

Χωρίς φουί, χωρίς άσλο μέσα σ’ άπεραντο Παρίσι, ένθ μέσ’ στο μυαλό μου ορίζονταν όλοένα πιο βαθιά ή σκέψη της αυτοκτονίας, λησιάνουν έδώ κ’ έκει στην τύχη, όταν ένα πρωί, κατά τίς έντεκα ή ώρα, άπέναντι στο Δημαρχείο του μου διαμερισματος, με πλησίασε έξαφνα μια γυναίκα μ’ ένα παιδί στην άγκυλιά της και, χωρίς πολλές διατεπώσεις, μού είλε :

—Είσα παντρεμένος ;
—Όχι, της απάντησα.

—Έν τοιαύτη περιπτώσει, θέλεις να κερδίσεις πενήντα φράγκα ;
—Πώς ; τη ρώτησα μηχανικά και ξεφνιασμένος.

—Μπαίνοντας μαζί μου στο δημαρχείο έδώ και δηλώνοντας πως σ’ είσα ο πατέρας του παιδιού αυτού, του παιδιού μου, του όποιου ο πραγματικός πατέρας μ’ έγκατέλειψε, πριν να τό γεννήσω...

—Και για ποιό λόγο να τό κάνω αυτό ;
—Γι’ να πάρη το παιδ’ μου ένα επίθετο, το επίθετό σου, γιατί πως θα ζήση στην κοινωνία άσφο χωρίς ένα επίθετο... Μονάχα αυτό... Κι αμιά άλλη υποχρέωση δέν θ’ άναλάβης άπέναντι του...
—Μετά είκοσι λεπτά, μέσα στο δημαρχείο ύπόγραφα μια έπισημη πρωξία, δια τίς όποιες έδήλωνα πως ήμουν ο πατέρας του παιδιού. Είς αντίλλαγμα, όταν βγήκαμε έξω, ή μητέρα του μού μέτρησε πενήντα φράγκα!

Αυτό ύπηρεξ για μένα μια άκτις φωτός. Είχα δοή παιδ δουλειά, γιατί από εκείνη την ήμέρα δέν έκανα άλλο παρά να στέκομαι στα πρόθυρα των δημαρχείων και να πλησιάζω κάθε γυναίκα που περνούσε άπ’ εκεί και να της προτείνω να γίνει ο πατέρας του παιδιού της.

Πλησίαζε κάθε γυναίκα που περνούσε από εκεί...

...και με είχε συμπιάσει, ξεφυγα άπ’ τον θάνατο. Μά όταν βγήκα άπ’ το νοσοκομείο, ήμουν τρομερά άδύνατος, άναμικός, άγκανος για την

...και με είχε συμπιάσει, ξεφυγα άπ’ τον θάνατο. Μά όταν βγήκα άπ’ το νοσοκομείο, ήμουν τρομερά άδύνατος, άναμικός, άγκανος για την

ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ

Τού βράχου τις άκροαλιές, που όρθες λαμποκοπούνε, τὰ χρωμάτια τὰ ήσυχα, τὶ τάχα τις φίλοινε; Δὲ βλέπον στὸν καθέφευγτο τους, ποὺ τὸν καταξοσίζει, πύργου βαρού, ποὺ τὰ λευκά περιγράφα μονογράμια, στεφάνι στοῦ μετώλου του φορετὶ τὰ μαύρα πλάγια;

Τὶ γάνουν τάχα; Τὶ χρωτοῦν τὴ μνήματά τους τώρα; Ἔλα, ἀρημάσσου, θάλασσα, νὰ φτάσῃ ἡ ἄγια ώρα, ποὺ οἱ ναυτὲς θ' ἀνασάνουνε, διστοχιζομένο ἀζώμια. Κάμε τὸ βράχο τὸ σκληρὸ συντριμμάτου καὶ χώμα, στὸ βάραντό σου οἶξε τὸν τοῦ μάρου καὶ τοῦ πλάτου καὶ πρώτα-πρώτα γράμμισο τὸν ἔριμον πύργο καίου.

Πόσον καιρὸ θέξ, ὁ πιστὸ παιγνίδι τῆς θαλάσσης, κ' αὐτὸν καὶ τὴν περιήφανη κορφὴ του νὰ χαλάσῃ; Σὲ τέτοια ἀμαρτωλῆ φοιμὰ πέφτε μ' ὄμου καὶ βία, σφείασι πάντα ἄμιους, νερά προσινομένα, χρῆα, μὴ λογαριάζῃ τὸν καιρὸ, θάλασσα αἰώνια: μὲρὸς σου χρόνια καὶ χρόνια χάνονται σὰν τὸν λευζὸν ἄερο σου...

Κατάπε τον καὶ σέλευο τὸν ν' ἄγρια κώματά σου. Στὸ μετώλου του ἔξασπιε τὴ δικαίω ὀργητά σου, κάμε τὰ φάνια κολούσου τοῖς πλοκαμιὸς ν' ἀλώσουν καὶ νὰ τὸν ἔωσαν στέρα καὶ νὰ τὸν σαβανώσουν κ' ἀπὸ τὸν σκόρλιον πύργου του, ποὺ ἀγνωρίστος θὰ γέρονε, τὸ κάθε κίμα σου ἄς περνά κ' ἀπὸ μιά πέτρα ἄς παίρνει.

Κ' ὅταν—ἀνάθεμά τουε —πλὴ στοῦ πέλανυ τὰ βύθια, τὰ μάτια θὰ στεγνώσουνε, θ' ἀλαφροθοῦν τὰ στήθια, κ' οἱ ταξειδιωτὲς σιωπηλοὶ θ' ἀκούν—ἂν ἀντιριάζουν σὲ κάποιον ἀνεμοστρόβιλο κούφια νερά ν' ἀρχαίουν, τὸ γέρο ναυτὴ νὰ τοῦς λήθῃ στῆς νύχτας τὴ φοδέρα:

—Ἦταν ἐδῶ τοῦ Ἀλῆπασα τὸ κάστρο μὲν ἡμέρα, —Μετάρρασις Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Ἡ Γῆ ΓΥΡΙΖΕΙ...

Κάποτε ἕνας μεθυσμένος, βλέποντας ἕναν ὄμιλο μαθητῶν ποὺ ἔπαιζε σὲ μιὰ πλατεία, σιωπήθηκε καί, προσπαθώντας νὰ σταθῇ στὰ πόδια του, τοῖς εἶπε σιζίζοντας στὰ γέλια:

—Βοῆ παιδιὰ, τώρα καταλαβαίνω ἔκσινω ποὺ εἶπε κάποιος σοφὸς— πῶς τὸν λένε;—ὅτι ἡ γῆ γυρίζε!...

κάθε χρόνο, ἄλλος τρεῖς χιλιάδες φράγκα, ἄλλος δύο, ἄλλος χίλια, κτλ., ἀναλόγως τὸν ἔσοδου του.

Συνολικῶς τὰ σαραντὰ ἑφτά παιδιὰ, τὸν ὁποῖον θὰ βρῆτε τὰ ὄνομα, τὰ ἐπαγγελίματα καὶ τὶς διευθύνσεις μέσα στὸ γυρομένο μου, ποὺ ἔστειλαν κάθε χρόνο ἑπτὰ ἑκατὸν εἰκοσι χιλιάδες φράγκα!...

Τὸ εἰσοδήμα αὐτοῦ μου ἦταν ἵπτεραζο καὶ μου περισσεύειαν κάθε χρόνο παραπάνω ἀπὸ τὰ μισὰ, τὰ ὁποῖα, σύμφωνα με τὶς συμβολές σου, τὰ μετέβαλα σὲ μετοχές, ἐγγυημένες ἀπὸ τὸ Κράτος κ' ἐπικερδεῖς. Ἐταῖ σήμερα ἔχω περιουσία 1,300,000 φράγκων. Οἱ τίτλοι βο- σωνταν, ὄλοι ἐν τάξει, στὸ γυρομένο μου.

Λοιπὸν τώρα γιὰ νὰ διεκδικήσω τὸ γάμο τὸν τριῶν τελευταίων μου κοριτσίων, ποὺ εἶνε ἤδη σὲ ἡλικία γάμου, καὶ φτωχὰ, ἐπιθυμῶ νὰ τοῖς ἀφήσω ἔξισος: ὅλη μου τὴν περιουσία. Μὰ γι' αὐτὸ χρειάζε- ται, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο, κ' ἡ συγκατάθεσις τῶν ἄλλων γνωστῶν μου παιδιῶν, ἄραγμα γιὰ τὸ ὅτιο, σὰς παρακαλῶ θεομὰ, νὰ φροντί- σαιτε ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατό μου...

Βέβαια ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολὺ δύσκολη, ἀλλὰ σὰς ἐφορᾶξω μὴν ἀρ- νηθῆτε αὐτὴ τὴν ἐκνούλεια σου ἕνεκεν ἐτοιμοθάνατου...

—Χωρὶς νὰ σὰς ἰσοχυθῶ τίποτε, τοῦ ἀπάντησα, σὰς λέω μόνο ὅτι δὴ καταβάλω ὅλη μου τὴ θέληση: καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ πραγμα- τοποιήσω τίς ἐπιθυμίες σου.

—Αὐτὸ μοῦ φτάνει, εἶπε ὁ ἐτοιμοθάνατος. Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, γιατί ἔτσι θὰ πεθάνω ἡσυχῶς. Καὶ τώρα φρονάτε τοῖς μαρτυρῶς γιὰ νὰ συντάξαιτε τὴ διαθήκη μου.

Τὴ μεθεπομένη ὁ πελάτης μου παρέδωσε τὴν ψυχὴ του στὸ Θεὸ. Ἄκουσος, ἐγὼ καὶ ὁ εἰρηνοδίκτης, ἀποσυραγίσαμε τὸ γυρομένο του καὶ βρήκαμε μέσα τοὺς τίτλους τῆς περιουσίας του καὶ τὸν κατάλογο μὲ τὶς διευθύνσεις τῶν σαραντὰ ἑφτά παιδιῶν του.

Ἐπιτα ἔγραψα σὲ ὄλα καί— πράγμα παρόδοξο δοο καὶ ἡ ἀληθινὴ αὐτῆ ἱστορία—ὄλα ἔδωσαν τὴν συ- γκατάθεσί τους γιὰ νὰ περιελθῇ ἡ πε- ριοουσία τοῦ... πατέρα τους στὶς τρεῖς ἄγνωστες... ἀδελφές τους!...

HENRI DATIN

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἡ ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΕΝΤΟΥ

(Ὀδυγρικὴ πικράδρασις)

Στὸ παλιὰ τοῦ Φύλεκ οἱ ἱπότες ὄλη τὴ νύχτα γλε- ντοῦν. Τὴν ἡμέρα βγαίνουν στὸ κτήρι καὶ τὴ νύχτα πίνουν κόκκινω κρασί καὶ παῖζον ζάρα.

Ἄρχοντας τοῦ Γκέντο παίζει μὲ τὸν κόμη τοῦ Φύλεκ. Παίζει τὸ χροσάρι του καὶ τὸ γάνει, παίζει τὰ διαμάντια του καὶ τὸ γάνει, παίζει τὰ σπαθὰ του καὶ τὸ γάνει.

—Ἄς βάλουμε τὰ ἄλογα καὶ τὰ σκολὰ μας! φωνάζει.

—Τὸ δέχομαι! ἀποκρίνεται ὁ Φύλεκ.

—Ἔμπρός λοιπὸν!...

Ἐξέριδιαι! φωνάζει ὁ κόμης. Καὶ συνεχίζει μὲ τὴ βρονοτερὴ φωνή του: Ὅποιος στενοχωριέται, ἂς πνίξη τὸ θυμὸ του στὸ κρασί. Πιές, ἀρχοντά μου, ἀπόψε πρέπει νὰ σοῦ πάρω κ' ἄλλα ἀζώμια.

—Ἄς παίξουμε τοὺς πύργους μας καὶ τοὺς στρατιώτες μας! λέει ὁ ἀρχοντας.

—Τὸ δέχομαι! φωνάζει ὁ κόμης.

—Ἔμπρός λοιπὸν!...

Ἐξέριδιαι! φωνάζει ὁ κόμης... Ὅποιος θυμώσει, ἂς πνίξη τὸ θυμὸ του στὸ κρασί. Πιές, ἀρχοντά μου, ἀπόψε πρέπει νὰ σοῦ πάρω κ' ἄλλα ἀζώμια.

—Πῶς; Τὶ μπορεῖς ἀζώμια νὰ μοῦ πάρης; Δὲν μοῦ ἀφηρξες τίποτε παιά, λέει πικρὰ ὁ ἀρχοντας.

—Πῶς; Καὶ ἐξγάξῃ τὴ γυναίκα σου; Παίζει ἐξὸ τὴν γυναίκα σου καὶ γιὰ παίξω τὸ φεουδὸ μου! τοῦ προτεινεὶ ὁ κόμης.

Ἄρχοντας τοῦ Γκέντο τὸ δέχεται, καὶ γάνει καὶ τὴν γυναίκα του ἀζώμια! Γοργῶς σὰν τὴν ἀστραπὴ τρέχει ὁ ἀγγελοφόρος τοῦ κόμητος στὴν ἀρχοντίσσαι τοῦ Γκέντο, στὸν πύργο της:

—Κυρά καὶ ἀρχοντίσσαι μου, τῆς λέει, ὁ ἀνδρας σου σὲ ἔχασε σήμερα στὰ ζάρα, παίζοντας μὲ τὸν κόμητα, τὸν κερῖο σου.

Χλωμὸν τὸν ἀκούει ἡ ἀρχοντίσσαι. Δὲν μπορεῖ νὰ μι- λήσῃ ἀπ' τὴ συγκλίσει της.

Ἄγγελοφόρος συνεχίζει:

—Ὁ ἀφέντης μου γεμιστὸς φέριτα καὶ πόθο μοῦ εἶπε νὰ σ' ἐφορῆσι, ἀρχοντίσσαι μου, ἂν θέξ νύχτῃ ὁ ἴδιος νὰ σὲ πάρῃ. Τὰ χρυσὰ μαλλιά σου ἔχαι ἀπὸ πολὺν καιρὸ σκλαδῶσαι τὴν καρδιά του. Τώρα πεύα αὐτοῦ εἶνε ὁ σῖγγός σου!

Ἐπερήφανη τοῦ ἀπάνταιε ἡ ἀρχοντίσσαι:

—Νὰ κερδίσι κανεῖς στὴ μάχη μὴ γυναίκα, αὐτὸ τὸ καταλαβαίνω. Νὰ τὴν κερδίσι ὄμως στὸ παιγνίδι, αὐτὸ εἶνε ντροπὴ γιὰ ἕναν ἄνδρα. Πιές στὸν ἀφέντη σου: Ἀπόψε θ' ἀνάμαε γιὰ πάντα ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο! Κ' ὄμως ἡ καρδιά μου ἀπὸ καιρὸ ἦταν δική του, παρ ὄλο τὸν δοκο μου καὶ τὸ καθῆρον μου στὸν ἄνδρα μου. Σήμερα ὄμως τὸν μοῦ, τὸν περριφονῶ καὶ τὸν σαρκα- νομα!

Ἄρχοντας Φύλεκ ἀκούει τὰ λόγια τῆς ἀρχοντίσσαις, μὰ δὲν λιγο- καρδίζει.

—Ἐ, σὺντροφοὶ! φωνάζει. Ἔμπρός, ἔτοιμασθαιτε. Μὰς περιμέ- νει ἡ ἀρχοντίσσαι. Ποῦ εἶνε ὁ ἀρχοντας τοῦ Γκέντο;

—Ἐχει πάει κάτο ἀπ' τὸ τραπέζι.

—Γογγύσῃ σελίδωστε τ' ἄλογα νὰ τοῖξουμε στὸν πόγο.

Ἡ συνοδεία φτάνει κάτο ἀπὸ τὸν πόγο τοῦ Γκέντο. Γύρω εἶνε σκοτάδι, γύρω εἶνε σινερπία. Ἄγρια σαρξίει ὁ ἀνεμος.

—Καλήσπερα, ἀγαπημένη μου, βασίλισσα τῆς καρδιάς μου! λέει ὁ κόμης στὴν ἀρχοντίσσαι, Ἐρχομαι νὰ σὲ πάρω!

—Κάνεις λάθος, κόμη, λέει περιήφανα ἡ ἀρχοντίσσαι. Ἀδικῶς ὁ κόπος σου. Ἐρχομαι πολὺ ἀργά. Γιατὶ τώρα ποὺ μὲ κερδίζεις, τώρα μ' ἔχασες γιὰ πάντα. Ἐκτὸς ἂν μπόρῃσαι νὰ μὲ κερδίσαις πάλιν, σύμφωνα μὲ τὴ συνθήκη, μὲ τὸ σπαθί σου. Ἐπάνω στὴν αἰθούσα τῶν δαλιων θὰ κερθῆ ὁ ἀγώνας. Κάποιος γενναῖος ἱπότες θὰ βροθῇ νὰ πολεμήσῃ γιὰ χαρὶ μου!...

Βεδοὶ κιντάζονται οἱ ἱπότες, κανένας δὲν τοιμᾶει νὰ μιλήσῃ. Μὲ ὀργὸ βῆμα ἀνεβαίνουν στὴ μεγάλη αἰθούσα.

—Τὸ σπαθί μου εἶνε μοναδικὸ καὶ ὁ θώρακάς μου εἶνε χαλκῶδῶ- νας, λέει ὁ κόμης. Ποῦ εἶνε ἡ ἀρχοντίσσαι;

Ἄπ' τὴν πόρτα ξεποσάλλει ἔξαμνα ἕνας κομφὸς ἱπότες. Κρα- τᾶει ἕνα σπαθί σὸν χεῖρ, φορεῖ κινήτος ποὺ τὸ κροδὸς τὸ πρόσπο, μὴ δὲν ἔχει σκεπαμένο με θυράκια τὸ στήθος του. Γελῶντας ὁ κό- μης διασταφώνει τὸ σπαθί μασὸ του καὶ τὸν τραπιεῖ πέρα-πέρα!...

—Ἀλλέμενο!... ἀναστενάξει πέφτοντας ὁ ἱπότες. Γιατὶ δεῦτερο φορὰ πέτυχε τὴν καρδιά μου!...

—Φέριτε κοντήτερα τὰ φῶτα, βρονοφρονεῖ ὁ κόμης. Σηκωνεὶ τὸ κρόνος τοῦ ἱπότη καὶ τότε ἀντιριάζει τὸ πρόσωπο τῆς ἀρχοντίσσαις τοῦ Γκέντο!...

Μὲ πόδια ποὺ τρέμιον κατεβαί- νει, ὁ κόμης, τῆς σιάζει στὸν ἀρχον- τικῆ. Τὰ δαδιά σβάνουν. Γύρω βα- σίλειαι σκοτεινὰ... Ἄγρια φισαῖ ὁ ἀνεμος... JOSEF KISS

